

ümber koi pole kurwa süddamega, et ta
omna hea tahtmisse läbbi, ei olnud selle
õnnetuma rahvale kaswo saatnud. „Eks
„se olle mitte üks willefus ma peäl“!
mõtles ta kätles ennese meles: „eks se olle
„mitte üks willefus, et waesed innimesed
„nenda mehel ja otse wägwise, omna en-
„nese õnnetusse pole tikkurwad. Se kulla-
„rahwas lassel holetusse läbbi omna
„wilja raisata, raiskab omna wähe war-
„vondust, raiskab omna terwist jomisse
„läbbi, ja sedda keik, et nemmad pari
„tunni pühapäwal woiwad rõõmsad olla,
„ja pärrast jälle keige näddala nälgä näh-
„ha, ja tõ kallal tüddineda ja nõrku-
„da! — Agga ma ei tahha weel mitte
„keik lotust ärrahelta! ehk ma tabban
„weel üksford monned seige peaga inni-
„messed, kes woiksid moistlikk nomimis-
„sele maad anda, ja aega möda patre-
„mad wisid ülleswõtta“!

Agga

Agga se kulla rahwas, kui Josef oli
ärralainud, naersid tedda selia tagga tem-
ma arwusse pärrast, üteldes: „waat se
„on mees! ei ta julge mu ausa rahwa
„hulkas olla, selle süddant Jummalä wil-
„jõke rõmustand“! — Ja nenda pilkasi
nemmad tedda, seini kui päärw loia läks,
ja iggaüks koi pole pidid rõtma, hingama.

Teisel hommikul, kui selle rahwa pea
sai selgind, ja monned neist kõrtsi tullid
pohmelust wõtma, ja nende jut jälle Jo-
sepi peäle juhtus, siis ütles kullakubjas:
„et läkki ommeti waatma, kas siis meie
„aiad maas on, ja kas lojusjed suurt pilli
„orraselle on teinud, ehk wahhest ramb
„saksamees meid pettis, et meie agga pid-
„dime olle kanno mahhaja“ ma“. — Nem-
mad läksid ühheskõns wäljale, ja leidsid
monnes kohhas kulla aias sured aukud, ja
aja äres keik orras põllo otsad läbbi sõtku-
tud,